

אלה היו היריות הראשונות שנורו על החווה. אחד החיילים הספיק להשיב אש מהגג, ירה כמה כדורים ונהרג. שני קיבל כדור בצוואר והשלישי ברח ובא למטולה בלי הרובה ובלי הכובע וקרא לעזרה. יצאנו יעקב יעקובזון ואני עם הצרפתים שהיו אצלנו. אלה נכנסו לחווה ולקחו את הפצוע על אלונקה מאולתרת.

בינתיים האיר היום והבדואים מהגבעות ממול החלו לירות עלינו. הצרפתים ענו באש והבדואים המשיכו לירות גם כאשר הגענו עם הפצוע למושבה. אלה היו היריות הראשונות על מטולה בתקופה שמאחר יותר קיבלה את השם "מאורעות תל-חי". לילה אחד אחרי מקרה זה הותקפה ביריות תל-חי ונפצע אנושות שניאור שפושניק, פציעה שגרמה למותו. והוא ההרוג הראשון בתל-חי.

שבועות עברו. יריות נשמעו מדי לילה, בעיקר על כפרי הנוצרים. אלה לא השיבו מלחמה כלל. היינו צוחקים מהם, וחושבים אותם לפחדנים. בזמן התקפה היו פשוט בורחים מהכפרים... נשים נושאות צרורות גדולים על ראשיהן נראו בדרכים כשפניהן מערבה לעבר הליטאני. קרה, שהגיעו בשעות הערב למושבה והיו מבקשות ללון עד הבוקר.

חברי יעקב ואני הגענו פעם ברכיבה אל הכפר הנוצרי דיר ממס. הכניסה אל הכפר היא בעליה תלולה, וקשה לראות מהכפר את כל הדרך. אנחנו עולים והרובים מונחים לפנינו על האוכף, והנה למראינו החלו השומרים של הכפר לברוח... הניחו שמאחורינו כנופיות בדואים, לא חשבו הרבה... היתה זו אפיזודה בלבד.²

למעשה קבוצות בדואים הסתובבו בשטח, בשדות, תקפו ושדדו, הפשיטו את ההולכים בדרך והותירו אותם עירומים כביום היוולדם. בכפר גלעדי שדדו יום אחד את כל בהמות העבודה. בערב אחר, נכנסו בדואים לחדר בקבוצה, כאשר חברים ישבו בישיבה. הבדואים נטלו את הרובים השעונים על הקיר והסתלקו.